

Bod smrti neexistuje.

Smrť je súčasť života.

Neexistuje žiadny konkrétny bod smrti. Žijeme medzi malými okamihmi smrti. Nezomierame ani v smrti. Naše vedomie sa mihotá ako svetluška - kolíše v neustále sa meniacich telesných podobách. To si ale neuvedomujeme. V kozmickom metabolizme je fyzická smrť iba zmenou rytmu. Krátke zmeny sú výmena buniek počas života. Dlhý interval je napríklad smrť. Telo, ktoré opustí vedomie, úplne nezaniká. V atómoch zostáva primitívne vedomie. Viera v raj nás privedie do raja. Strach zo smrti nás dostáva do kómy. Takže záleží na myšlienke. **Svoju realitu si vytvárame sami, svojimi myšlienkami a túžbami.**

Sprievodcovia sú tí, ktorí fyzicky spia, ale pomáhajú dušiam, ktoré sa nevrátia späť, v postupe nahor.

Posmrtné prostredie nemusí byť nevyhnutne náročnejšie, nemusí znamenať vytriezvenie. Naopak. Tu platia iné pravidlá, menej obmedzujúce. Posmrtné prostredie prináša radostnejšie skúsenosti. Tu pracuje vedomie. Sme tu vítaní zosnulými priateľmi aj blízkymi (väčšinou nie tými z posledných inkarnácií). Vyjdú najavo skutočné vzťahy, pretože tu nie je pretváрка. Pravda vyjde na povrch. Budeme sa tu učiť novými metódami. Uvedomujeme si význam a dôležitosť posledného života i minulých a začneme plánovať svoje budúce existencie, ak sa pre ne rozhodneme. Pred tým sa seba spytujeme. Toto štádium znášame zle. Uvažujeme, či sa vrátiť. Môžeme znovu prežiť niektoré časti svojich minulých existencií. Priatelia sú okolo nás. Keby ľudia získavali tieto skúsenosti v spánku, mohli by zmeniť celú civilizáciu.

Po smrti primitívne vedomie atómov, buniek a orgánov zostáva v tele istú dobu po tom, čo ho opustí vedomie. Po smrti duša pozoruje svoje telo, je udivená a prekvapená. Smrť je symbolické prekročenie rieky Styx. Je to skutočný symbol. Tu čakajú sprievodcovia. Cestu poznáme, nepotrebujeme mapu. Pomáhajú nám symboly, ktorým rozumieme.

Po smrti je liečená naša psychika a to podľa stupňa vývoja.

Učíme sa premietiť emócie a myšlienky do fyzickej reality. Deje sa to v akýchsi nemocniciach, zotavovacích, školiacich strediskách a výchovných centrách. Tu sú triedy pre tých, ktorí sa chcú vrátiť do fyzického prostredia.

Niektorí po smrti odmietajú zmieriť sa s tým, že sú mŕtvi. Chcú sa vrátiť na Zem niečo dokončiť. Sprievodcovia sa im to snažia vysvetliť, ale nevnímajú to. Ide o tých, ktorí sa príliš stotožnili so svojím fyzickým telom. Tí sa chcú do tela vrátiť, dokončiť projekt.

Po smrti a preškolení odchádzame do prostredia, ktoré navštevujeme v snoch. Existuje všade okolo nás, ale my ho nevnímame. Tu môžeme prijímať na seba akékoľvek formy (napr. z

predošlých životov). Prebieha to v iných rovinách reality. Nemáme však schopnosť pohybovať fyzickými objektmi.

Po smrti môžeme opraviť niektoré naše chyby a rozhodnutia, ale nemôžeme už vstúpiť do tohto systému (keď sa už nechceme inkarnovať). Môžeme si znova prehrať náš život a nejaké situácie prežiť znovu. Môžeme rôzne prehadzovať časové udalosti z nášho práve ukončeného života.

Za života sme navštevovaní svojimi mŕtvymi priateľmi a príbuznými. Sú na rôznych stupňoch rozvoja, takže pozor!!!. Nie sme schopní vnímať ich formu.

Učitelia a sprievodcovia vysvetľujú duši alternatívy. V tomto medziobdobí dochádza k neuveriteľnému pokroku. Ak sa rozhodneme zamiešať a pliesť si udalosti z predošlého života a skúsiť to znova, iným spôsobom, potrebujeme školenie. Je možné prežiť pozemské roky, ale v inej postupnosti. Ako herec si prehrávame celý film a môžeme sa slobodne rozhodnúť, ako na to. Jedná sa o vedomú prácu s udalosťami. Tu sa dozvedáme, že osobnosti, vedľa ktorých sme žili, sú len materializované myšlienky, ktoré vlastnia určitú vedomú realitu. Všetci sme vlastne materializované myšlienky. Náš život je vo vnútri a až potom vychádza von.

V tomto medziobdobí si môžeme urobiť priateľov, s ktorými sa budeme stretávať. Vyspelé duše si plánujú ďalšie inkarnácie sami. Menej vyspelé s učiteľom. Tento čas rozhodovania o budúcej inkarnácii niekomu trvá dlhšie, kým porozumie skutočnému stavu vecí. Zisťujeme, že raj je nudný a „mŕtvy“. Zbavujeme sa hlboko zakorenených mylných názorov.

Samovraždy nemajú vymeraný žiadny trest a nie sú ani vopred odsudzované. Problémy, ktorým sa nedokážeme postaviť v tomto živote, nás čakajú v ďalšom. Platí to nielen pre samovrahov. Tí budú nakoniec prenasledovaní vinou, ale majú na pomoc učiteľa a terapie. Samovražda je len útekem od problému. Je to vyhýbanie sa skúsenostiam.

SMRŤ

Nemôžeme umrieť. Smrťou neprestaneme tvoriť. Pohybujeme sa rýchlosťou myšlienky. Po smrti si duša pamätá to, čo by bývalo dobré, keby si to pamätala v tomto živote. Duša môže byť na viacerých miestach naraz.

Všetko sa deje v dôsledku myšlienky. Realizácia je dôsledkom zámeru.

V posmrtnom živote nie je časový posun medzi zámerom a výsledkom ako vo fyzickom živote. Vďaka tejto časovej odmlke si udržiavame ilúziu, že sme príčinou všetkého. Duša sa učí ovládať svoje myšlienky (spomína).

Ovládanie myslenia = najvyššia forma.

- Preto myslíme len na dobré veci.
- Nezaoberajme sa negatívnymi a temnými myšlienkami.
- Aj v tej najhoršej situácii si predstavujeme to, čo chceme dosiahnuť (jedine v tom nájdeme radosť).

Po smrti svojím myslením ľahko vytvárame svoju existenciu.

Po smrti nám bude všetko jasné. Čokoľvek si budeme želať, aby sa stalo v posmrtnom živote, sa tak stane (napr. stretnutie). Po smrti je duša tým, čím chce byť. Môže sa vrátiť do rovnakého tela ako Kristus alebo si vyberie iné telo. Alebo splynie s absolútnym vedomím. Potom však túži niečo prežívať a tak sa vráti do svojho individuálneho vedomia. Niekedy nepochopíme život, kým nepochopíme smrť. Chvilé prežité s nejakým človekom by boli oveľa krajšie, keby sme si mysleli, že sme spolu naposledy. Každý okamih by sme prežívali oveľa intenzívnejšie.

Všetko „začína končiť“ ako náhle to „začína začínať“.

Ak chceme vnímať každý okamih života, musíme premýšľať o smrti, inak nemôžeme žiť plným životom. Naša smrť bude utvrdením života. Náš odchod bude potvrdením veľkého príchodu. Naša bolesť bude potvrdením najväčšej životnej radosti.

(Z knihy Jane Roberts: Sethovy promluvy)